

Jesu Kristi åpenbaring - Nummer ni

Jesajas siste profetiske fortelling: Åpenbaringen av Kristus og den profetiske rollen til de 144 000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Jesajas bok, og særlig Jesajas siste profetiske fremstilling, slik den finnes i kapitlene førti til sekstiseks, er en framstilling som fremhever en håndfull viktige profetiske sannheter som er direkte knyttet til Jesu Kristi åpenbaring, hvilken nå blir avforseglet idet vi nærmer oss avslutningen av menneskets nådetid. En av disse sannhetene er åpenbaringen av Alfa og Omega. Ingen annen bok i Bibelen kommer i nærheten av Jesajas vitnesbyrd om det element i Guds karakter som illustrerer enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Hvem har virket og gjort dette, han som kalte slektene fra begynnelsen? Jeg, Herren, den første, og med de siste; jeg er han. Jesaja 41:4.

Det er i Jesaja at Gud identifiserer hva det er som beviser at Gud er Gud.

Så sier Herren, Israels konge, og hans gjenløser, hærskares Herre: Jeg er den første, og jeg er den siste; og foruten meg er det ingen Gud. Og hvem er som jeg, som kan rope ut det og forkynne det og legge det fram for meg, siden jeg innsatte det gamle folket? Og det som kommer, og det som skal komme, la dem kunngjøre det for dem. Frykt ikke, og vær ikke redde; har ikke jeg forkynt deg det fra den tid og erklært det? Dere er jo mine vitner. Finnes det en Gud utenom meg? Ja, det finnes ingen Gud; jeg kjenner ingen. Jesaja 44:6–8.

Jesajas siste profetiske fortelling understreker den fullkomne og endelige oppfyllelsen av Trøsterens komme, som Jesus lovet.

Hør på meg, dere som følger etter rettferdighet, dere som søker Herren: se på klippen dere er hugget ut av, og på hullet i den graven dere er gravd ut fra. Se på Abraham, deres far, og på Sara, som fødte dere; for jeg kalte ham da han var alene, og velsignet ham og gjorde ham tallrik. For Herren skal trøste Sion; han skal trøste alle hennes øde steder; og han skal gjøre hennes ørken lik Eden og hennes ødemark lik Herrens hage; fryd og glede skal finnes der, takksigelse og lovsangens røst. Jesaja 51:1–3.

Trøsteren kom i juli 2023. En annen sannhet som fremheves i Jesajas fremstilling, er de syv tordenenes skjulte historie i tre trinn, som er strukturen i «emeth», det hebraiske ordet som ble dannet av den første, trettende og siste bokstaven i det hebraiske alfabetet.

En røst av larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst, som gjengjelder sine fiender. Jesaja 66:6.

En annen viktig sannhet som fremstilles i Jesaja, er islams rolle som redskap for Guds utøvende dom, først over De forente stater og deretter over verden, på grunn av innføringen av søndagshåndhevelse.

Med måte, når den skyter fram, vil du gå i rette med den; han holder sin hårde vind tilbake på østavindens dag. Jesaja 27:8.

Alle disse sannhetene kunne kategoriseres som bestanddeler av Midnattsropets budskap, som i lignelsen om de ti jomfruene er fremstillingen av budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, som Faderen gav til Jesus, som gav den til Gabriel, som gav den til Johannes, som skrev den ned og sendte den til menighetene. Vi har benyttet Jesajas siste fortelling for å understøtte rekken av profetiske hendelser som begynner i Åpenbaringen kapittel elleve, og vi er nå kommet til kapittel tolv, hvor vi finner at kvinnen kledd med solen fremstilles med den symbolikken som så fast blir opprettholdt av Jesaja, nemlig at Kristus illustrerer enden på en ting ved begynnelsen av en ting.

Og et stort tegn viste seg i himmelen: en kvinne kledd i solen, med månen under sine føtter og på sitt hode en krone av tolv stjerner. Og hun var med barn og skrek i fødselsveer og smerte for å føde. Og et annet tegn viste seg i himmelen; og se, en stor ildrød drage, som hadde sju hoder og ti horn, og på sine hoder sju kroner. Og dens hale drog med seg tredjedelen av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinnen som skulle til å føde, for å oppsluke hennes barn så snart det var født. Og hun fødte et guttebarn, som skal styre alle folkeslag med jernstav; og hennes barn ble rykket opp til Gud og til hans trone. Åpenbaringen 12:1–5.

Kvinnen i Åpenbaringen tolv er et symbol på Guds utvalgte folk gjennom historien. De tolv stammene i det gamle, bokstavelige Israel representerer begynnelsen på Guds utvalgte paktsfolk. De tolv stammene er et forbilde på avslutningen av det gamle, bokstavelige Israel, da Kristus utvalgte tolv disipler. Disse tolv disiplene ved slutten av det gamle, bokstavelige Israel var også de tolv apostlene ved begynnelsen av det moderne, åndelige Israel. To innledende vitner og ett avsluttende vitne forenes for å stadfeste tre vitner som identifiserer de hundre og førtifire tusen som avslutningen på det moderne, åndelige Israel.

De hundre og førtifire tusen er også banneret som ble kastet ut av sine brødre. De er banneret som var en dal av døde, tørre ben som lå på gaten i den store by Sodoma og Egypt, og som ble myrdet av dyret som steg opp av avgrunnen. De er banneret, som er kronens steiner, som kvinnen bærer på sitt hode.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som hjorden av sitt folk; for de skal være som steinene i en krone, løftet opp som et banner over hans land. Sakarja 9:16.

Banneret, som de hundre og førtifire tusen er, består av steiner, likesom Kristus.

Og alle drakk den samme åndelige drikk; for de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem; og den klippen var Kristus. 1 Korinterbrev 10:4.

Kristus er et forbilde på de hundre og førtifire tusen, og Peter samtykker med Paulus i at Kristus er den «levende stein» som ble forkastet, og Peter identifiserte også at Guds folk også er «levende steiner».

Idet dere kommer til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar, blir også dere, som levende steiner, oppbygd til et åndelig hus, et

hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:4, 5.

De hundre og førtifire tusen er ikke bare steinene i kvinnens krone, de er selve kronen.

For Sions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke være stille, før dets rettferdighet går fram som stråleglans, og dets frelse som en brennende lampe. Og hedningefolkene skal se din rettferdighet, og alle konger din herlighet; og du skal kalles ved et nytt navn, som Herrens munn skal gi deg. Du skal også være en herlighetens krone i Herrens hånd, og et kongelig diadem i din Guds hånd. Jesaja 62:1–3.

Kristus er et forbilde på de hundre og førtifire tusen. Han er Klippen, og de er «steiner». De er «en herlighetens krone i Herrens hånd», og Kristus er herlighetens krone.

På den dagen skal hærskares Herre være en herlighetens krone og en skjønnhetens diadem for resten av sitt folk, og en dommens ånd for den som sitter til doms, og styrke for dem som driver striden tilbake til porten. Jesaja 28:5, 6.

Når man betrakter tallet tolv i sammenhengen begynnelse og avslutning, representerer kvinnen det utvalgte paktsfolket fra det gamle Israel ved Sinai-fjellet og fram til historien om de hundre og førtifire tusen. De er blitt fremstilt i forbildet ved Kristus, og hans fødsel var et forbilde på oppstandelsen av de døde, tørre ben fra gaten hvor de var blitt myrdet den 18. juli 2020. Den totrinnsprosessen som Esekiel trettisju så konsist identifiserer, og som bringer disse to profetene til live, blir «først nevnt» i skapelsen av Adam.

Adam ble skapt i to trinn. Han ble først formet, deretter blåste Kristus livets ånde inn i ham, slik ånden fra de fire vindene i Esekiel gav de tørre ben liv. Adam ble skapt som en fullt utvokst mann, men hans skapelse var ikke desto mindre hans fødsel. De hundre og førtifire tusen blir født etter tre og en halv symbolske dager med å ligge døde i gaten som går gjennom dødens dal. De hundre og førtifire tusen blir født av kvinnen som fødte «guttebarnet, han som skulle herske med jernstav». Som symbol på menigheten gjennom hele historien representerer kvinnen i Åpenbaringen tolv den samme symbolikken som «fjellet» i Daniel to.

«Åpenbaringen er en forseglet bok, men den er også en åpen bok. Den nedtegner vidunderlige begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jordens historie. Denne bokens læresetninger er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tas den samme profetiske linje opp som i Daniel. Noen profetier har Gud gjentatt, og viser dermed at de må tillegges betydning. Herren gjentar ikke ting som ikke er av stor betydning.» Manuscript Releases, bind 9, 8.

Den samme profetiske linjen som finnes i Daniel, tas opp igjen i Åpenbaringen. Daniels stein, som er hugget ut av fjellet uten hender, er Peters «levende steiner», som «blir bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap», og Daniels stein representerer også de hundre og førtifire tusen. Fjellet er Guds menighet gjennom historien.

Og i disse kongers dager skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evighet skal ødelegges; og riket skal ikke overlates til et annet folk, men det skal knuse og tilintetgjøre alle

disse rikene, og selv skal det bestå til evig tid. Siden du så at steinen ble revet løs fra fjellet uten menneskehender, og at den knuste jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet, har den store Gud kunngjort for kongen hva som heretter skal skje; og drømmen er viss, og tydningen av den er pålitelig. Daniel 2:44, 45.

Midnattsropets budskap til de hundre og førtifire tusen er også framstilt som siste regn, og det er i tiden for siste regn at Gud «oppretter» riket som er framstilt ved Daniels stein.

«Den sene regn kommer over dem som er rene — da vil alle motta det som tidligere. »

«Når de fire englene slipper taket, vil Kristus opprette sitt rike. Ingen mottar senregnet uten dem som gjør alt de kan. Kristus ville hjelpe oss. Alle kunne være seierherrer ved Guds nåde, gjennom Jesu blod. Hele himmelen er interessert i verket. Engler er interessert.» Spalding og Magan, 3.

Islams fire vinder slippes løs ved søndagsloven, og deretter oppretter Kristus sitt rike. Det finner sted i de åndelige rikenes dager i Daniel kapittel to. De siste fire åndelige rikene i Nebukadnesars drøm ble forbillidliggjort ved de første fire bokstavelige rikene. Det bokstavelige Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma representerer det åndelige Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma.

Det åndelige Babylon er hodet av gull, som fikk et dødelig sår i 1798, slik det ble forbildet ved at Nebukadnesar midlertidig ble fratatt makten i «sju tider». Når den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profeten danner det åttende riket, som er av de sju, vil det bestå av alle de åndelige rikene, representert i Nebukadnesars bilde i kapittel to. Pavemakten død og pavemakten gjenoppstått er det åndelige hodet av gull ved begynnelsen og avslutningen av de fire åndelige rikene i bildet. De forente stater, som det andre av de fire rikene, fremstilles som det åndelige Medo-Persia. De forente nasjoner, som det tredje av de fire rikene, fremstilles som det åndelige Hellas, og sammen utgjør de alle den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profeten for å opprette det åttende riket, som er av de sju. Pavemakten er antikrist og søker å etterligne Kristus. I denne henseende er pavemakten, av de siste fire åndelige rikene, den første og den siste.

Steinen som ble hogd ut av fjellet, blir til et rike som fyller hele jorden, og det blir reist som et banner i «disse kongers dager», for alle billedstøttens åndelige riker er aktivt representert i «de siste dager». Opphøyelsen av banneret, som er opprettelsen av Kristi rike, finner sted når islams fire vinder slippes løs, og senregnet blir utøst uten mål ved søndagsloven.

Steinen som blir revet løs fra fjellet, skal knuse alle jordens åndelige riker, representert ved «jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet». De hundre og førtifire tusen representerer Kristus, som i Åpenbaringen tolv er «guttebarnet», hvis fødsel foregrep de hundre og førtifire tusens fødsel. «Guttebarnet» skal «styre alle folkeslag med jernstav». Med den staven skal han knuse folkeslagene.

Jeg vil kunngjøre beslutningen: Herren har sagt til meg: Du er min Sønn; i dag har jeg født deg. Be meg, og jeg vil gi deg hedningefolkene til arv og jordens ytterste ender til eiendom. Du skal knuse dem med jernstav; du skal slå dem i stykker som et pottemakerkar. Salme 2:7–9.

Guds Sønn er født av Faderen. Mange tar denne sannheten og vrir den til sin egen undergang. «Født» betyr å bringe til verden, men vi vet at det aldri var en tid da Kristus ikke eksisterte.

«Men Ånden sier uttrykkelig at i de siste tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer; de taler løgn i hykleri og har sin egen samvittighet brennemerket med glødende jern.» Før de siste utviklingene i frafallets verk vil det oppstå en forvirring i troen. Det vil ikke finnes klare og bestemte forestillinger om Guds mysterium. Den ene sannhet etter den andre vil bli fordreid. «Og samstemmig bekjent, stor er gudsfryktens mysterium: Gud ble åpenbart i kjødet, rettferdiggjort i Ånden, sett av engler, forkynt blant hedningene, trodd på i verden, opptatt i herlighet.» Det er mange som benekter Kristi preeksistens, og derfor benekter hans guddom; de tar ikke imot ham som en personlig Frelser. Dette er en fullstendig fornektelse av Kristus. Han var Guds enbårne Sønn, som var ett med Faderen fra begynnelsen. Ved ham ble verdenene skapt.» Signs of the Times, 28. mai 1894.

Når Kristus blir omtalt som Faderens «enbårne», identifiserer det en sannhet knyttet til Kristus, en sannhet som blir ødelagt dersom den tvinges inn i den menneskelige foreldreskapets modell. Vi kan ikke vurdere Gud ut fra vårt menneskelige perspektiv. Vi kan bare vurdere Gud slik Han presenterer oss for sin egen vurdering av seg selv.

Den ugudelige forlate sin vei, og den urettferdige mann sine tanker; og la ham vende om til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gi rikelig tilgivelse. For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren. For likesom himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn eders veier og mine tanker høyere enn eders tanker. Jesaja 55:7–9.

Å forvrengte ordet «født» for å hevde at det var en tid da Faderen fødte Kristus, er å gi «akt på forførende ånder og demoners læresetninger». For vår nåværende studies formål påpeker jeg ganske enkelt at kvinnen i Åpenbaringen tolv skulle føde «guttebarnet» som skal styre folkeslagene med jernstav. De hundre og førtifire tusen skal også styre folkeslagene med jernstav.

Menigheten i Tyatira vender tilbake når pavedømmets dødelige sår leges ved søndagsloven. I den historien er løftet som gis til Guds folk, at de som seirer, skal herske over «folkene» med «en jernstav».

Og den som seirer og inntil enden holder fast ved mine gjerninger, ham vil jeg gi makt over folkeslagene: Og han skal styre dem med jernstav; som pottemakerens kar skal de knuses til skår, likesom jeg har fått det av min Far. Åpenbaringen 2:26, 27.

Guds folk, som befinner seg i den endelige manifestasjonen av menigheten i Tyatira, er de hundre og førtifire tusen. Kvinnen fødte i begynnelsen Kristus, og ved enden føder hun de hundre og førtifire tusen, som følger Lammet.

Og de sang likesom en ny sang framfor tronen og framfor de fire livsvesener og de eldste; og ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som var gjnløst fra jorden. Dette er de som ikke er blitt gjort urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er blitt gjnløst blant menneskene, som førstegrøden for Gud og for Lammet. Åpenbaringen 14:3, 4.

Kristus ble født «først», og de hundre og førtifire tusen følger Lammet, derfor blir de født «sist». Kristus ble «rykket opp til Gud», slik også de to vitnene i Åpenbaringen elleve ble. Begge hennes barn stiger opp til Faderen.

Og hun fødte et guttebarn, som skal styre alle folkeslag med jernstav; og hennes barn ble rykket opp til Gud og til hans trone. Åpenbaringen 2:5.

Kristus, som hærskares Herre, er også «Jakobs lodd», og Israel er «hans arvedels stav», og Israel er også hans «stridsøks og» hans «krigsvåpen», som han bruker til å «knuse folkeslagene».

Jakobs del er ikke som deres; for han er skaperen av alle ting, og Israel er staven for hans arvedel: Herren, hærskares Gud, er hans navn. Du er min stridsøks og mine krigsvåpen; for med deg vil jeg knuse folkeslagene, og med deg vil jeg ødelegge kongeriker. Jeremia 51:19, 20.

Kristus og de hundre og førtifire tusen hersker begge over nasjonene og knuser dem i stykker med en jernstav. Kristus er «Jakobs del», men det er også Hans folk.

For Herrens del er hans folk; Jakob er den lodd som er hans arv. 5. Mosebok 32:9.

Steinen som ble hogd ut av fjellet, og som representerer Guds menighet, er den endelige manifestasjonen av Hans menighet som fyller jorden med Hans herlighet, og de blir brukt som Guds stridsøks til å slå billedstøttens føtter og gjøre disse rikene til «agnene fra sommerens treskeplasser». Disse rikene blir blåst bort av vinden.

Da ble jernet, leiren, bronzen, sølvet og gullet knust på én gang og ble som agner på sommerens treskeplasser; og vinden førte dem bort, så det ikke ble funnet noe sted for dem; og steinen som traff billedstøtten, ble til et stort fjell og fylte hele jorden. Daniel 2:35.

Det var nødvendig å plassere kvinnens symbolikk i sammenheng med banneret som løftes opp til himmelen, for Åpenbaringen kapittel tolv identifiserer begynnelsen på en krig mellom Kristus og Satan som begynte i himmelen, og ved å gjøre dette identifiserer det en krig i himmelen som markerer avslutningen på den store strid mellom Kristus og Satan. Åpenbaringen kapitlene tolv og tretten fremstiller den endelige krigen i den store strid, og de gjør dette ved å fremstille Satans representanter og de hundre og førtifire tusen i strid i himlene.

I den neste artikkelen vil vi gå videre til å behandle krigen i himmelen i de «siste dager», som ble forbilledliggjort ved den krigen i himmelen som begynte i begynnelsen.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Og det utøver all den første dyrets makt for dets øyne, og får jorden og dem som bor på den, til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår ble lagt. Og det gjør store tegn, så det endog lar ild fare ned fra himmelen til jorden for menneskenes øyne, og forfører dem som bor på jorden ved hjelp av de tegn som det fikk makt til å gjøre for dyrets øyne; idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal lage et bilde av dyret, det som hadde såret av sverdet og likevel levde. Og det fikk makt til å gi livsånd til dyrets bilde, så dyrets bilde både kunne tale og gjøre slik at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Og det får alle, både små og store,

rike og fattige, frie og treller, til å ta et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, så ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den som har forstand, regne ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks. Åpenbaringen 13:11–18.